

Vrouwen in de Bijbel

de Samaritaanse vrouw (Joh.4:1-42)

De geschiedenis van de vrouw bij de Jakobsbron in Samaria is zo goed als zeker bij iedereen bekend. Op 'het zesde uur' gaat de vrouw moederziel alleen water halen en ontmoet bij de bron een mysterieuze Joodse man. Er ontspint zich een bijzondere discussie naar aanleiding van Zijn vraag om water. Bijzonder, omdat een Jood sinds generaties geen omgang heeft met Samaritanen én omdat mannen in die tijd niet met vrouwen spreken over religieuze zaken. Gelukkig keert zij zich niet van Hem af. De Man vraagt haar weliswaar om water, maar biedt Zelf ook water aan: water waarvan je geen dorst meer krijgt. Daar heeft de vrouw wel oren naar, want dan hoeft ze nooit meer naar deze bron te lopen.

Vinger op de zere plek

In de oosterse cultuur halen (nog steeds) vrouwen en kinderen water bij de bron. Het is een ontmoetingsplek, een plek van gemeenschap. Deze vrouw is alleen, geïsoleerd van haar medemensen. Ik vraag mij af wanneer deze situatie is ontstaan. Was ze als kind al een buitenbeentje of heeft zij puur door haar eigen keuzes zichzelf buiten de gemeenschap geplaatst? De vreemdelling geeft een onverwachte wending aan het gesprek: 'Ga heen, roep uw man en kom hier.' 'Ik heb geen man', is haar reactie. Dat blijkt geen nieuws: 'Vijf mannen hebt u gehad en die u nu hebt, is uw man niet'. Hij legt de vinger op de zere plek. De vrouw probeert een draai te geven aan het gesprek. Ze is niet dom, ze kent de leerstellingen van haar volk over aanbidding en weet zelfs van de komende Messias. Op dit punt aangekomen spreekt de Man (Jezus) de verrassende woorden: 'Ik, die met u spreek, ben het.' Hij openbaart Zich aan haar als de 'Ik ben', de Jahweh van het Oude Testament. Wát een ontmoeting. Ineens valt alles op z'n plek. Haar ogen worden geopend, zowel voor wie zij zelf is als voor Degene die met haar spreekt. Geen wonder dat ze dit niet voor zichzelf kan houden! Ze laat haar lege

watervat achter en keert vol van het nieuws terug naar Samaria: 'Deze man heeft mij alles gezegd wat ik gedaan heb!'. Haar vurig getuigenis steekt anderen aan en heeft tot gevolg dat velen van de Samaritanen tot geloof komen.

En nu jij

Herken jij jezelf in deze gebeurtenis? Stel, je kijkt terug op een opvoeding 'bij de bron' (het gezin waarin je opgroeide en de plaatselijke gemeente). Vanaf je jeugd trok je op met 'brongenoten'. De Waarheid is je van oudsher dierbaar. Je leerde door de jaren heen meepraten over religieuze onderwerpen en je toekomstverwachting is je met de paplepel ingegoten. Decennia lang bewandel je uit gewoonte de weg die je leerde te gaan. Het werden platgetreden paden: naar de bron en terug, dag in dag uit, week in week uit.

Wanneer de afwijking begint, is nauwelijks aan te geven. Je maakt keuzes in relaties en op maatschappelijk gebied. Jarenlang gaat het je goed, maar dan komt er een moment dat je vastloopt. Je constateert een dorst die niet door de wereld kan worden gelest. Je voelt je leeg en alleen. Je zoekt oorzaken die – wellicht buiten jouw schuld – een rol spelen. Psychologische factoren zijn meestal wel aan te wijzen, maar raken niet de kern.

Je hebt – net als de Samaritaanse vrouw – een persoonlijke ontmoeting met de Heiland nodig: de Bron des Levens die je ogen opent voor Wie Hij is én voor wie jijzelf bent. Wat gebeurt er als Hij je alles gaat vertellen wat je hebt gedaan (en gezegd)? Dan is er werk aan de winkel, dan moet een en ander worden beleden, zowel naar God als naar mensen. Maar het gevolg van die ontmoeting is dat 'stromen van levend water uit je binnenste gaan vloeien'. 'Is in jouw hart, in je leven, de eerste plaats wel voor de Heer? Want een hart dat brandt voor Jezus, dát is leven tot Zijn eer.'